

КІЛЬКА СЛІВ ПРО ВЧИТЕЛЯ

І. Немчинов

З Григорієм Івановичем Волинкою вперше ми зустрілися у далекому 1990 році. Він виявився першою людиною в нашому університеті, з ким мені довелося познайомитися й мати розмову. Звичайно, це надто голосно сказано — вести розмову. Про що йому, тоді одному з наймолодших докторів наук, котрий нещодавно очолив кафедру філософії провідного столичного вузу, було розмовляти зі мною, хлопцем, який щойно закінчив навчання на філософському факультеті...

Важко сказати, що саме розгледів в мені тоді Григорій Іванович й чому взяв працювати на кафедрі. Не мені судити, але якщо й був в мені якийсь потенціал, то над ним належало ще працювати та працювати. Моїм же першим враженням було міцне рукостискання, яким вітав професор. У мене викликають довіру люди, які вітають міцним рукостисканням. Й довіру я відчув до Григорія Івановича буквально з першої зустрічі. Усі наступні роки я не переставав переконуватися, що Григорію Івановичу можна довіряти. У наш складний час (втім, наче ми знаємо часи не складні?) професор Волинка залишався незмінно надійним.

Думаю, що не помилюся, якщо скажу, що не одна сотня людей в нашому університеті зробила крок (а то, й не один) вперед у своїй науковій та професійній кар'єрі виключно завдяки вмінню Григорія Івановича в потрібну хвилину підставити своє могутнє плече, в найвідповідальний момент сказати своє вагоме слово.

Звичайно, кожен з нас є по-своєму унікальним та навіть геніальним. У якийсь момент чи не кожному з нас (принаймні, у молоді роки) здається, що йому вдалося сказати *Urbi et Orbi* своє неповторне слово, гідне філософських анналів. Іноді буває здається, що вже одного факту написання тексту достатньо для визнання. Якщо не світового, то гідного наукового ступеня напевно. Однак, це далеко не так. Життя — штука сувора й без допомоги наукового керівника або консультанта торувати шлях надзвичайно складно. Й цю допомогу Григорій Іванович незмінно надавав.

Я й на своєму особистому досвіді переконався, що без підтримки Григорія Івановича ані моя кандидатська (Г. І. Волинка був науковим керівником), ані моя докторська дисертація (Г. І. Волинка був науковим консультантом), напевно, так й не були б закінчені. Й звичайно, їхньому захисту надзвичайно серйозно сприяло те, що на титульному аркуші було прізвище Волинка. У філософських наукових колах всім добре відомо, що дисертанти, котрі пройшли школу такого вчителя, як Григорій Іванович, порожні тексти не пишуть. Професор такого не подарує...

Його знання філософії та життя ні в якому разі не пригнічували співрозмовника, а стимулювали його братися за книжку й читати. Григорію Івановичу майже ніколи не доводиться когось змушувати писати дисертацію або статтю. Розмовляючи з колегою (чи молодим, чи вже й не дуже), Вчитель так тонко підводив співрозмовника до думки про необхідність працювати, що для нормальної порядної людини й виходу іншого не залишалося, як читати, читати й читати. А якщо людина читає, то у неї цілком природно з'являється потреба писати.

Наше спілкування з Григорієм Івановичем ніколи не мало формального характеру. Це, були швидше, бесіди, роздуми, в процесі яких формувалося спільність поглядів не тільки на філософські, а й на світоглядні питання.